

השגחת הבורא או השגחת הרופא?

הרב אשר קובלסקי שליט"א

היה זה כמה שעות אחרי ניתוח, שבוצע בלבו הזך והטהור של כ"ק האדמו"ר מצאנז קלויזנבורג זי"ע. הרבי כבר לא היה אדם צעיר, ועצם ביצוע הניתוח במקום רגיש כמו הלב – היה בו כדי לעורר דאגה של ממש. מה עוד שהרופאים לא היו תמימי דעים באשר לסיכויי ההצלחה, אך הסכימו כי אחרי ניתוח שכזה יצטרך הרבי לעבור תהליך שיקום ארוך, עד שמערכות גופו ישובו לאיתנן.

מחוץ לחדר הניתוח, כבר המתינו בתפילה ובמתח הולך וגואה משפחתו של הרבי, כמו גם מקורביו. שפתותיהם לוחשות תפילה, ועיניהם מרותקות אל דלת חדר הניתוח. בכל פעם שיצא רופא או אח לכל צורך שהוא, נתלו בו עיניים מצפות לבדל מידע, ממתנות לשביב של תקוה...

כעבור שעות ארוכות, נפתחה הדלת לרווחה והמנתחים יצאו, פושטים מעליהם את חליפות הניתוח הירוקות, ונעמדים להסביר את מסקנות הניתוח והמשך התהליך הרפואי הצפוי. 'הניתוח הצליח בחסדי שמים', פתח המנתח הבכיר, 'אך עם זאת עלינו להמתין עוד ולראות אם וכיצד הרבי מצליח להתאושש. בדקות הקרובות יתעורר הרבי מההרדמה, אך היזהרו נא לא להפריע את מנוחתו ולא לאפשר להטרידו. עליו לנוח מנוחה מליאה ורגועה במשך מספר ימים, רק כך יוכל להתאושש...'

אחרי אשפוז בן כמה ימים, הועבר הרבי להמשך התאוששות בביתו. הרופא הבכיר התכוון להמשיך להגיע מדי יום לראות מה שלום הרבי, ולהנחות לגבי הטיפול בו. אך כבר בעת השחרור הורה, כי על הרבי להיות במנוחה מוחלטת במשך כמה שבועות, כדי שיתאושש ויוכל לשוב למלא את תפקידו במלואו...

היה זה בביקור הראשון של הרופא, למחרת השחרור. הרופא נכנס לחדר הרבי, בדק מה שבדק, אישר שהכל בסדר, וחזר והורה כי על הרבי להיות במנוחה. עוד הפרופסור מדבר, והנה נשמע קולו החלוש קמעא של הרבי...

הרבי הקדוש שכב במיטה, חיזור כסיד אך עיניו יוקדות בלהט. 'אדוני הרופא, אמר בפשטות, 'רצוני לומר שיעור לתלמידי הישיבה. הרי כבר כמה ימים שלא נערך השיעור היומי בשל הניתוח, ועתה, בחסדי שמיים חזרנו הביתה, האם אוכל לקורא את התלמידים לכאן ולמסור להם שיעור?'

הרופא ובני המשפחה, הביטו המומים ברבי, מופתעים מהבקשה עד אין קץ. 'הרי ברגע זה אמרת' פתח הרופא, 'כי על הרבי לנוח מנוחה מליאה עוד כמה שבועות לפחות. שיעור עכשיו? פשוט לא בא בחשבון!'

אך הרבי לא זז מעמדתו כמלוא נימה: 'כי הם חיינו!' קרא הרבי בהתלהבות, 'בלי תורה, בלי שיעור, מה טעם יש לחיים? לשם מה אנו זקוקים לניתוחים? אדוני הרופא, ההיפך הוא הנכון! אם לא אמסור שיעור לא אצליח להתאושש ממשכבי! רק אם אחזור לעסוק בתורה, רק אם אשוב לשחות בנבכי סוגיותיה – רק כך אוכל לחזור לאיתני!'

הרופא הביט ברבי בפליאה, אך יותר משהמילים שכנעו אותו, היה משהו בטון הברור והנחרץ של הרבי שהוכיח כי זה המצב לאשורו... הרבי לא יכול להתאושש בלי תורה, אין לו סיכוי לחזור לעצמו בלי שיעור... יש לעדכן את הידע הרפואי – ישנם אנשים שהמנוחה הרת אסון עבורם, רק סוגיא חמורה יכולה להשיב אותם לכוחותיהם...

'אני מוכן שהרבי יאמר שיעור', אמר הרופא לבסוף, 'אך עלי להישאר כאן להשגיח... סיכם. נחה דעתו של הרבי מההסכם – התלמידים ייקראו לשיעור, הרבי יאמר שיעור, והרופא ישגיח שהכל בסדר...

כשעה אחרי, המחזה היה כל כך בלתי יאמן, עד שהרופא מיהר להזעיק את חבריו מבית החולים לבוא ולצפות בו. על מיטה גדולה ישב הרבי – המנותח מלפני כמה ימים, וכולו קורן מאושר, מוסר שיעור מעמיק כזקן ורגיל. נופף באצבעו אל על, סובב את אגודלו ב'זאגט די גמרא' נלהב, ומתלהט כולו למראה סתירה ברמב"ם – אותה יישב באופן שגרם לחיוכו להתרחב כאולם...

מולו, ישבו תלמידים מקשיבים, והאינו בקשב רב לשיעור המעמיק, שלא היה רק שיעור בסוגיא, אלא שיעור מוחשי באהבת תורה, בקשר שאינו ניתן להפרדה בין יהודי לתורה, שהיא מקור חיותו ועוצמתו. והרבי, בסבלנות אין קץ ובהתלהבות של עלם צעיר, מיישב ומסביר, מוסיף ומבהיר...

הרופאים הביטו בו בהלם. רבות ראו בהיסטוריה הרפואית, אך למחזה כזה לא היו עדים מעולם. מנותח מלפני כמה ימים ימסור שיעור בלהט שכזה? בחדווה שכזאת? בעיזוז נעורים בולט וחינני?

רק אחר כך הסביר הרבי בנועם שיח: 'צודקים הרופאים, בוודאי. אדם אחרי ניתוח לא יכול לתפקד, עליו לנוח ולחזור לכוחותיו. אך בלי תורה – איך אוכל לחזור לכוחותיי? בלי לשוב ולהתחבר למקור החיים – איך אוכל להירפא? מנין לי כוחות, אם לא מהשיעור העמוק?' - - -

לעילוי נשמת
הרב אלטר אהרן יצחק
הרשקוביץ זצ"ל
י"ז בטבת תשע"ו

עלות העלוך לשבת
200 ₪ בלבד
בנק דיסקונט סניף 56
השבון 215973
ע"ש: SHCH office
אסמכתא למייל:
Shuly3910@gmail.com

הפצה: אלעד, חדרה, נתניה,
בני ברק, פתח תקווה, רחובות,
מודיעין עילית ואחיסמך

כך חי הרבי, כך ראה את התורה. התורה היא מקור אנרגיה לחיים, נוטעת בנו כח, מעניקה לנו יכולת לחיות. החיבור לתורה נותן לנו טעם בחיים, מעניק לנו אפשרות לנהל חיים, בלי התורה לא נוכל לשרוד ולו לשעה קלה!
 על כך, אנו מודים ושמחים כל כך היום, בקבלת התורה. כי היא הנותנת לנו חיים!

למה שהבורא יתעניין במעשינו?

הרב דניאל נשיא שליט"א

האם מתקבל על הדעת שישות כל יכולה כמו האלוקים תתעניין במעשי האדם? האם היצור האנושי הקטנטן באמת שווה את היחס הזה? השאלה אינה חדשה. שאל אותה כבר דוד המלך בספר תהילים: "מה אנוש כי תזכרנו וכן אדם כי תפקדנו".

ניתן להציע לשאלה זו כמה תשובות. ראשית, על מה נסמכת הקביעה כי האדם קטן? האם הגודל הפיזי קובע את רמת חשיבותו של עצם? האם סלע גדול "חשוב" יותר מאבן קטנה?

אם נבחן את העולם לפי פרמטרים של מורכבות ותחכום נוכל להסיק בנקל שהדבר המורכב והמתוחכם ביותר ביקום המוכר לנו הוא המוח האנושי. שום דבר אחר, אפילו לא צביר הגלקסיות הגדול ביותר, אינו מתקרב למורכבות וליכולות שקיימות במוח האנושי.

זאת ועוד, עצם הניסיון לחלק בין דברים "גדולים" ו"קטנים" ביחס להשגחתו של הקב"ה יש בו כדי להגביל את האלוקים. תפיסת יסוד ביהדות היא שהאלוקים הוא אינסופי. דברים הם גדולים או קטנים רק כאשר מודדים אותם בקנה מידה שיש לו גודל סופי, בפרספקטיבה של האינסוף גם העצם הגדול ביותר הוא זעיר ברמה אינפיניטסימאלית. הטענה שאלוקים אמור להתעניין בגלקסיית אנדרומדה יותר מכפי שהוא מתעניין באדם רק משום שגודלה של הגלקסיה נמדד במאות אלפי שנות אור בעוד שאורך האדם מסתכם בכמה עשרות ס"מ הופכת את הקב"ה מאינסופי לסופי. אולי התשובה המעמיקה ביותר לשאלה זו היא זו שנתנה בידי רבי צדוק הכהן מלובלין, מענקי ההגות הקבלית-חסידית בדורות האחרונים. כותב רבי צדוק הכהן: "השגחת ה' בנבראים היא מצד התפשטותו בהם".

הסבר זה מבוסס על הרעיון לפיו הבריאה האלוקית איננה אקט חד-פעמי שאירע אי שם בעבר הרחוק. היהדות גורסת כי הבריאה היא מעשה תמידי המתחדש בכל רגע ורגע.

זו גם התפיסה המשתמעת מהפסוק המופיע בספר תהילים: "לעושה אורים גדולים, כי לעולם חסדו". הפועל "עושה" מופיע כאן בלשון הווה. הבריאה נתונה בהתחדשות תמידית. הקב"ה מקיים אותה ומחיה אותה באופן בלתי פוסק. ההשגחה פועלת אפוא בהווה ככוח קבוע.

היא לא רק משגיחה על המציאות באופן פאסיבי (כפי המשמעות הרגילה של הפועל "השגחה"), אלא מקיימת אותו. אין קיום לאף פרט במציאות, ולו הקטן ביותר, אלמלי בחר הקב"ה להעניק לה קיום. ההשגחה אינה רק מעשה פאסיבי-חיצוני אלא מעשה אקטיבי של יצירת הווה. ההשגחה חייבת אפוא לחול על כל פרט בבריאה ולו גם הקטן ביותר, אחרת לא היה אותו פרט מסוגל להתקיים.

ניסוח ברור לעיקרון זה אנו מוצאים אצל רבי חיים מוולוז'ין, מגדולי חכמי ההגות היהודית במאה הי"ט. בספרו "נפש החיים" הוא כותב: "כל קיום העולמות כולם תלויות בהשפעתו יתברך רגע-רגע". הקיום עצמו מותנה בהשפעתה של ההשגחה הבלתי פוסקת.

קטנותו של האדם אינה עומדת אפוא בסתירה להשגחה האלוקית. ההשגחה האלוקית מקיימת כל פרט ופרט בבריאה ולפיכך זוכה כל פרט ליחס אלוקי.

מתי התפילה מתקבלת יותר?

הרב יהודה רובן שליט"א

לתפילה יש שני פנים. הפן האחד מתאר את עולם התפילה כמקום שבו האדם, הנמצא במצב של חיסרון, "מכניס" את הבורא אל תוך חייו כדי שיצליח לחיות ולהתקיים. אנו קטנים וחלשים מכדי להתקיים בכוחות עצמנו. התפילה היא, איפוא, ההזדמנות להרים עינינו לשמים ולבקש גשם - השפעה עליונה.

בפן השני מתוארת התפילה כהזדמנות פז להתקרב לה'. זוהי פינה קטנה בעולם שבה יכול האדם למצוא את התענוג האמיתי: קירבה אל הטוב האמיתי.

איזה פן מביניהם חשוב יותר? התשובה מדהימה. כל הבעיות העומדות בדרכנו אינן אלא כלים להתקרב אל ה'. כל ניסיון, כל כאב וכל רגע של יסורים, החל בסבלו של אדם הראשון בפוקחו את עיניו לראשונה, וכלה בכאב וביסורים, ביתמות ובשכול המלווים את תקופת עקבתא דמשיחא. כל אלו קיימים אך ורק כדי שיוכל האדם להתקרב אל בוראו.

עבודתנו הרוחנית היא להפנים עיקרון זה בכל הזמנים. בתקופות שבהן מתנהלים חיינו על מי מנוחות, אנו נוטים, לעיתים, לראות את התפילה כמטלה, כחלק משיגרת היום-יום, אך כאשר מצב העניינים הוא בכי רע, אנו רצים בדבקות אל הסידור ומבקשים לפתור בעזרתו את כל הבעיות.

למעשה, כל מאורעות החיים, בלי יוצא דופן, משמשים כבסיס לתפילה. בקטעים שבהם הדרך סלולה וחלקה, ה' מנסה אותנו אם נכיר כי הדבר אינו מובן מאליו, ואנו נתונים לחלוטין בידי ה' יתברך. בזמנים שבהם הדרך רצופה וסלעים וסלעים - עומדת בפנינו הזדמנות להתחזק בתפילה ולהשיג דרגה גבוהה יותר של קרבת אלוקים.

מהי תפילה?

הרב אליעזר טורק שליט"א

"ויעתר יצחק לנוכח אשתו" (בראשית כ"ה, כ"א)
 רגיל אני לספר שפעם עליתי למעונו של דודי מרן הגאב"ד הגאון רבי ניסים קרליץ שליט"א, ביום בו היו אמורים להתכנס בבית מדרשו בני קהילה מסויימת לכינוס חיזוק, בעקבות מספר צרות שאירעו בקהילתם באותה תקופה. קודם האסיפה הגיע יהודי לייעץ לרבי ניסים, על מה ראוי שיחזק את הנאספים. התפעלתי אז מענוונותו הגדולה, כיצד הקשיב למייעץ בשוויון נפש ובחיוך פשטני, כאילו הדבר מקובל ומתבקש מאליו. אחרי שהלה עזב את הבית, התעניינתי אצל רבי ניסים על מה הוא אכן מתכוון לדבר? או יותר נכון באיזה תחום סבור רבינו שיש לחזק את הכלל? השיב לי רבי ניסים בפשטות אופיינית: "וכי צריך אני לומר במה

להתחזק?! הלא חז"ל נתנו לנו הוראות ברורות – 'מה יעשה אדם וינצל מחבלי משיח יעסוק בתורה ובגמילות חסדים', והלא תורה בלא תפילה אינה שווה כלום! ממילא יש לנו שלושה דברים שראוי להתחזק בהם: תורה, תפילה וגמילות חסדים. מה יש לי להוסיף על דבריהם?". דבריו החדים הדהדו באוזני זמן רב: "תורה בלא תפילה אינה שווה כלום!".

אולם דבר נוסף למדתי מדבריו, את המסקנה היוצאת מדברי חז"ל מפשוטם וממשמעם, שכאשר יש צורך בחיזוק יש לחזק את עניין התפילה, שהוא אחד הדברים העומדים ברומם של עולם ובני אדם נוטים לזלזל בהם. התפילה היא מהדברים הנצרכים חיזוק בכל עת, ומן הראוי להרחיב את הדיבור אודותיה.

בפרשה שלנו אנו נוכחים עד היכן כוחה הרם והעצום של התפילה, עד כמה האמינו והחזיקו אבות העולם באומנות התפילה, וראו בה כמפלט יחיד שמסוגל להושיע בכל מצב ונסיון שעמדו בו, גם במקריהם הקשים ביותר.

אבי מורי שליט"א נוהג תמיד לספר על התפילות המיוחדות במחיצת מרן ה'חזון איש' זצ"ל, שראו בעליל עד כמה התפילה סוחטת ממנו את לשד תמצית כוחותיו. במשך תפילת שמונה עשרה, למרות שלא זו ממקומו כלל, ראו בקביעות את חולצת מתנועעת מחמת הרעד שאחז בגופו. פרט שגילה טפח מהמתחולל בתוכו, אש אהבת ה' שלוהט פנימה כהר געש, ומאיים להתפרץ בכל רגע נתון, ואך בכוחות איתנים הוא עוצר בעדו...

הגה"צ רבי אליעזר צדוק טורצ'ין זצ"ל, שמע פעם מה'חזון-איש' ביטוי מבהיל: "התפילה עולה לי הרבה כח, יותר מהלימוד!". העוצמה של הביטוי הכביר הזה היא משמעותית במיוחד, לאור הידיעה איך היתה רמת העמל והיגיעה שהכניס ה'חזון איש' בשקידת התורה, ובחידוש חידושים לאמיתתה של תורה, עד כלות הכוחות ממש, עד ועד בכלל. והנה למרות כל הקושי והמאמץ שהיה כרוך בעבודה קדושה זו, השיב פעם ה'חזון-איש' לשואלו מדוע הוא מקפיד להתפלל 'מנחה גדולה?' הרי יש ענין לחבר התפילות מנחה ומעריב? "אמנם צודק אתה בדברך", השיב ה'חזון-איש', "אך מה אעשה שמיד ברגע הראשון כשבא זמן התפילה, מתעוררת בי תשוקה עזה להתפלל!... פלאי פלאים!

ההסבר הוא שמי שאכן זוכה לחוש שהתפילה היא עבורו מקור השראה רוחנית עליונה להתדבק ולהתקרב לקונו, למרות שהיא דורשת ממנו עמל רב ומאמץ, אך בד בבד היא גם משרה עליו עונג מיוחד ותשוקה עזה אליה.

באחת האגרות (א', כ"ג) מגדיר ה'חזון-איש' את התפילה כ'עבודה נאצלה': "עבודה נאצלה בתפילה, לצייר כמו חי איך שהקדוש ברוך-הוא שומע את שיח שפתינו ומאזין הגיון הלב". כך חש אדם שמרגיש את תוחלת האהבה והקרבה להקב"ה, שגורמת התפילה בעצם מהותה!

עצה טבעית

הגאון רבי עמנואל טולדנו שליט"א

שמעתי מעשה שארע עם הגאון ר' מיכל פיינשטיין זצ"ל, היה זה בשכונת רמת אלחנן, אחת מהמשפחות זכתה בס"ד לארס את בתה, ונקבעה החתונה להתקיים ימים ספורים לאחר חג הסוכות.

אך שמחה זו היתה מהולה בדאגה, כי הסבתא של הכלה היתה חולה מאוד, ומצבה היה קשה. ומספר ימים לפני סוכות הודיעו הרופאים כי סיכוייה להיוותר בחיים קלושים מאוד עד בלתי קיימים, ובתוך שבוע כבר תסתלק לבית עולמה. המשפחה היתה בצער גדול, ובפרט ביודעם שמיד לאחר מכן אמורה להתקיים החתונה, והם רצו מאוד לזכות בהשתתפותה של הסבתא בחתונה.

על כן עלו אל הגר"י זילברשטיין ושאלתם בפיהם: אמנם אסרו חכמינו לישא אשה בחול המועד, אך אולי אפשר למצוא היתר כל שהוא לעניין, וכך יקיימו את החתונה מיד בתחילת המועד, טרם תשקע שמשה של הסבתא [אולי רצו להסתמך על כך שהחתונה יכולה ליישב את דעתה של החולה, וכמבואר גבי יולדת שמותר להדליק לה את הנר בשבת לייתובי דעתה].

אמר להם ר' יצחק: אני איני מוצא היתר לעניין, אך יש כאן גדול בתורה בשכונתנו, הלא הוא ר' מיכל פיינשטיין, הבה ונעלה אליו, ונבקש את עצתו לעניין.

כשמוע ר' מיכל את פרטי המקרה, ענה באופן ספונטני ואמר: "יש לי עצה מעולה לפתור לכם את הבעיה". הם הסתקרנו לשמוע מה היא עצתו: "יש לנו אבא בשמים, אפשר להתפלל אליו! נבקש ממנו שישאיר את הסבתא לכל הפחות עד אחרי החתונה, וכך הכל על מקומו יבוא בשלום – גם לא תצטרכו לקיים את החתונה בחול המועד, וגם הסבתא תשתתף בשמחתכם".

הסיפור הזה עורר בי התפעלות גדולה. אמנם זאת כולנו יודעים שיש לנו את כוח התפילה, ואנו יכולים להתפלל אליו על כל צרה שלא תבוא. אך פעמים אנו לא מספיק 'חיים' את זה, וכאשר בפועל נתקלים בבעיות שצצות בשגרת החיים, אנו שוכחים את העצה הפשוטה ביותר ואת מה שעלינו לעשות באופן טבעי כדי לפתור את אותן בעיות: פשוט להתפלל.

מה יהיה?

הרב ארז משה דורון שליט"א

איש אינו יודע מה ילד יום. המציאות כולה, הכללית והפרטית, לוטה בערפל של חוסר וודאות. מצידנו הייתה עדיפה כמובן התבהרות, אבל כפי המבואר בספרי רבנו נחמן מברסלב צוק"ל לחושך זה יש תכלית מדוייקת מאד: להאמין בה' גם בתוך התהומות הכי עמוקים. להמליך אותו גם על מחוזות הספק, הריקנות, העליבות, העצבות.

וכך כותב רבנו נחמן מברסלב צוק"ל בתורה ז' ליקוטי מוהר"ן חלק ב': "כי מי שיודע קצת בידיעתו יתברך, הוא יודע שעיקר התענוגים והשעשועים של ה' יתברך הוא רק שאנחנו מהעולם השפל הזה נגדל ונקדש שמו יתברך, וזהו עיקר התענוגים והשעשועים של השם יתברך, כמו שכתוב: "אבית תהילה מגושי עפר, מחסרי דעת, מריקי שכל – והיא תהילתך". כי השם יתברך יש לו שרפים וחיות ואופנים ועולמות עליונים, שהם עובדים אותו יתברך, ואף על פי כן עיקר התענוג והשעשוע שלו – כשעולה למעלה העבודה של עולם הזה השפל" (סעיף ד') דווקא האדם, כשהוא נופל ויורד למקומות נמוכים של ספק וריקנות, וגם שם ממשך לחפש את ה' ומשתדל ככל יכול לעשות רצונו – אז דווקא הוא זוכה לעשות נחת רוח להשם יתברך ששום יצור ונברא אינו זוכה.

בכל מקום, בכל מצב, בכל זמן ובכל רגע, יש אפשרות לעשות נחת רוח לה'. גם בעבודה יום יומית לא מרתקת, גם בחיים אפורים, גם בציפייה כביכול אין סופית לזיווג או לרפואה, לפרי בטן או לפרנסה או לכל ישועה אחרת.

לעבוד את ה' אין פירושו דווקא לעשות דברים גדולים. לעבוד את ה' פירושו שאיפה שלא אהיה, יעבור עלי מה שיעבור - לא אשכח אותו. "אשרי איש לא ישכחך", מתאר הפסוק דרגה נשגבה זו. אפילו דוד המלך משתבח בכך: "כל זאת באתנו - ולא שכחנוך". עדיין אין אנו שוכחים אותך, אפילו אם אין אנו זוכים לעשות עבורך גדולות ונצורות.

רצונותינו בקדושה, הצער שלנו על ריחוקנו ממנה, כל ניסיון קטן שלנו להתגבר על העצב או הכפירה שגואים בנו, כל הדברים הלכאורה קטנים ובלתי נחשבים שאנו עושים - הם הם עבודת ה' שלנו, הם הם שותפותינו הגדולה והעמוקה בתיקון העולם במלכות ש-ד-י.

ההכנעה, הוויתור על הרצונות שלנו, על הניסיון להבין מה קורה בעולם ומה קורה לנו, כל זה פירושו - אמונה, כל זה פירושו - עבודת ה', קרבת אלוקים, שירות לממלכת הקדושה באופן הכי נעלה.

הגלים שמשפילים אותנו יעברו ויחלפו וגלים אחרים ירוממו אותנו. ישועות מצפות לנו בלי ספק. כל מה שעובר עלינו כעת עניינו לחזק את הרצון שלנו לקדושה עד לדרגה שלא יהיה איכפת לנו יותר כלום. יעבור עלינו מה שיעבור - נמשיך לרצות, בלי להבין, בלי להקציב זמן לישועה זו או אחרת, עקשנים כמו יהודים בני אלפיים.

וכך צריכה להיות תפילתנו: "ריבוננו של עולם, עזרני שהצער שעובר עלי יכניע את גאוותי, את גסותי, את ישותי, את יצרי הרעים ואת תאוותי, אבל שלא יפגע ולא יחליש את הרצון שלי לקדושה".

כמו טיפול כימותרפי, שמצד אחד עניינו להמית את התאים הסרטניים, ומצד שני שלא לפגוע בתאים הבריאים, כך גם תפקידם של כל גלי הצער שעוברים עלינו, גם בכלל וגם בפרט - להמית בתוכנו את החלק הפגוע, אבל לא להזיק לחלק הבריאי.

בזוהר נאמר: "כל המזכה לאחרים - אותה הזכות עומדת לו ואינה סרה ממנו".

"חסד לאברהם" מובא: "אין חפץ ה' כי אם במי שמזכה את הבריות".

בעל הרוקח: "אין זכות כמזכה הרבים" - אפילו אדם פשוט ביותר, כיוון שהוא מזכה הרבים, מעלתו עצומה בשמים ואין מצווה אדירה יותר מזו.

חכמינו זכרונם לברכה אמרו: "כל המזכה את הרבים - אין חטא בא על ידו". כלומר, ה' עוזר לאדם שמזכה את הרבים להינצל יותר מן החטא. הפסוק אומר: "אם תוציא יקר מפי זולל - כפי תהיה".

דרשו על כך רבותינו, שאדם שזוכה לחזק את הרבים, ולזכותם, זוכה להיות במעלה כמו פיו של ה' יתברך! כביכול, הוא יגזור גזירה, וה' מקיים.

200 ש"ח בלבד

לשבת

וזכות הרבים

נזקפת לזכותך!

בזכותך,

יחולקו מאות עלונים

בעשרות בתי כנסת

Shuly3910@gmail.com

05832-90739

חשבון 61135

בנק דיסקונט - סניף 56

ע"ש SHCH office

גם אם לא רואים כלום, לא מרגישים כלום, לא מבינים כלום, אנחנו, דווקא אנחנו, נשרת את הקדושה, וזהו השירות הכי נעלה, משום שמהותו הפנימית - נאמנות בטהרתה, כי ניקו אותנו מכל פנייה, מכל הרגשה, מכל הבנה, מכל רווח אישי נמוך. ואם כן, הכל נעשה לבסוף למען שמו יתברך ולא למען שום דבר אחר.

באופן כזה - נתקן באופן הכי עמוק את כל מה שפגמנו בנשמתנו בכל הגלגולים שהיינו בעולם השפל הזה, כי גזרת ההסתרה הנוראה של פני ה' בדורות הללו תיקונה רק אמונה.

"כי סוף כל סוף יגמור השם יתברך את שלו, שיהיה בכל אחד מישראל אתערותא דלתתא (התעוררות מלמטה, בכוח הבחירה וללא כל כפייה) לכסוף ולהשתוקק באמת אל האמת בכל לב ונפש, מה שלא היה עוד אתערותא דלתתא כזה מעולם. ואף על פי שמעוצם האפיקורסות והחושך ואפלה שיהיה בימים ההם כמעט שלא ידעו עוד כלל מהו האמת, אבל ר'רחמנא ליבא בעי' (הרחמן רוצה את הלב), ומיד בהגיע העת והשעה הזאת ימשיך ברחמי יתברך עזר וסיוע נפלא ונורא שלא הייתה עוד כזאת מעולם, אז יקוים "ידו אווזת בעקב עשו", שלא יספיק זה (עשו וכל כוחות הרשע שלצידו) לגמור מלכותו, עד שיקום זה (יעקב וכל כוחות הקדושה שלצידו) ונוטלה ממנו.

"ופתאום יבוא אל היכלו האדון אשר אתם מבקשים" (הוא מלך המשיח), איש אשר בחכמתו העצומה והנשגבה יכניס בלב כל אחד מישראל לבל ישית את לבבו לכל המבוכות והשאלות והליצנות אשר התגבר בעולם כמעט עד אין תכלית, אבל יתגבר ויתאמץ בתפילה וצעקה ושאר העצות הקדושות, עד שיתקיים את אשר הבטיחנו על ידי החוזה: "ועשיתי את אשר בחוקי תלכו ומשפטי תשמרו ועשיתם", עד שיושלם רצונו וחפצו יתברך בבריאת עולמו, בתכלית השלמות שאין שלמות אחריו" (כוכבי אור - אמת ואמונה סעיף י"ז).